

64

Honoris & Memoriz Tropzum,

In obitu

Fœminæ optimæ ac florentissimæ

**ANNÆ CATHA-
RINÆ GISYTZ-
KIÆ,**

Conjugis dulcissimæ,

VIRI PRÆCLARISSIMI atq; DOCTISSIMI,
DOMINI

**M. MARTINI
BOEHMII,**

GYMNAS. THORUN. P.P. MERITISSIMI,

Ipsa Exequiarum Die,

Anno MDCCX. Die XXXI. Jul.

*Devota mente ac manu erectum, lugentique Viduo,
consolandi causa, traditum*

Gymn. Thorun.

Supremæ & Primæ Curiz Auditoribus.

THORUNII,

Impressit JOANNES NICOLAI, NOB. SENATUS ET GYMNASII TYPOGRAPHUS,

IGnari longos nobis promittimus Annos
Sortis venturæ, tempus & hora ruit.
Nam quodcunque solet vesci vitalibus auris
Labitur, atque brevi tempore cuncta cadunt.
Scilicet ex illa qua primum nascimur hora
Prorumpunt juncto vitæque morsque pede.
Partem aliquam furtim qua se metitur, & ipsa
De vitæ filo, quælibet hora rapit.
Ite leves igitur pravorum in prædia curæ,
Tristia dum luctu corda replere juvat.
Quis neget hæc fieri mortalibus omnia fato,
Jus etenim vitæ & corporis hujus habet.
Certa dies igitur mortis, discrimina nulla,
Injicit illa suas invida cuique manus.
Quo magis hanc Tu securus repulisse putabis,
Imminuisse magis tunc Tibi tela putes.
Id PIA mortales cunctos Catharina docebit,
Dum mortis, medio flore, subivit iter.
Digna Viro fuerat, Natis, melioribus Annis,
Carpit at eximium Parca rapace manu.
Hinc Tibi damnosæ proh! Vir clarissime, curæ,
Hinc restant quæstus, quæ mala multa trahunt.
Nec tamen hæc doleas; felix, infame per orbis
Qui velox potuit, transiisse salum.
Svavia tranquillæ sunt illic oëia mentis,
Tradita, queis tribuit Cœlica Regna DEUS.
Ergo age magna nimus Dextræ confide Potenti,
Agmina nulla mali, hoc præside, Teque prement.
Tollite jam gelidos artus & reddite terræ:
Mentem sed capiat curia summa Poli.
Vos vero [ut voto hoc claudam] crudumq; dolorem
Alloquiis relevem, protegat ipse DEUS
Exhilaret sobolem, Patrem, dispendia flentem,
Gaudia quo posthac, carpere mille queant.

Heu

Heu mortem rapidam! sævumque ferumque leonem,
Per mare per terras & quo venit aura frementem.
Quæ te causa movet nobis quod fata minaris
Vermibus exiguis, falces flammæque cruentas!
Cur inopina venis rapis ac inopina furenti
Falce metens, cumulans tristi cum funere funus?
Quos clivosa tegunt juga, quos convallia Tauri,
Quos fovet Oceani regnum deducis ad umbras:
Non dives tibi non pauper, juvenisque senexque
Evadit, quosvis ruæ suscipit urna citatos,
Quos terræ vastæ, quos æquora tuta tuentur,
Hi, Libitina, tuas sedes coguntur adire:
Hospes tuque procax & formidabilis hostis;
Magnos & parvos terras, nam fortibus æquas
Imbelles populique duces, seniumque juventæ,
Heus hominum sortem miseram! heu lacrymabile fatum!
Sicut fingentis figuli fictilia vasa
Perpetuo præceps comitatur fractio nexu;
Sic homines æquo subito juvenesque senesque
Præpopera subeunt, capiunt quoque morte quietem:
Sunt velut in prato fulgens candela patente;
Nam pereunt tenui Zephyro subeunte doloris:
Ut flos in campis redolens ac umbra virentum
Per nemorum saltus mutatur flamine fallax;
Sic evanescit, sic aret vita caduca
Qui se mortalem sentit, tolerare sinistros
Casus & varium discrimen adire tenetur.
Cur ergo Bœhmi, totus sine sanguine palles,
Et fosso mœstas ducis de pectore voces?
Quod Conjux tua chara tibi sua fata subivit,
Mortalis fuerat solvit mortale tributum.
Non fera mors illam, sed mortem vicerat illa;
Nam vicit mundum, satanam, vicit mala cuncta.
Et canit in cœlis augustos læta triumphos.
Sed merito doleas, tibi quod sublata corona est.

Auxili-

Auxilium occubuit, cuius te dextra iuvabat!
Quis tibi deserto in rebus succurret acerbis,
Et veniet querulos mœsti lenire dolores?
Lux tua secessit, studii quis lumina tradet,
Et prælucebit pietatis luce pusillis?
Gaudia conjugii vincis periere solutis!
Ædes ecce tuæ quam plenæ luctibus, atque
Anxius exarsit soboli dolor ossibus orbæ!
En dilecta Parens tumulo mandatur avaro!
Quam Libitina domum tristem nunc optat habere?
Jam fidum solem texit nebulosa tenebris
Mortis luna, tegit dilectam terra parentem!
Sed quorsum tandem scribendo penna vagatis!
An placet in sobolistantis hædere procellis
Sollicitis? mœstos hauris cur pectore luctus?
Cesses afflictis magnos augere dolores,
Cessa ploranti lacrymis torquere tepentes
Vultus, & jucunda viro solatia ferto.
Ignoscas calamo, Vir docte ac clare, vaganti.
Cur tanto tristis luctu tua pectora rumpis?
Cur defles mortem? lacrymis conspergito vitam,
Immergas vitam lacrymis tua tempora defle,
Vita quid est? labor est & nil nisi vana cupido,
Dulcis, amara dies, lux hæc, lux est mera crux trux.
Ast quæ sæva malis mors est, suavissima justis,
Quos trahit ad cœlos augustis, crede, triumphis.
Sic CATHARINA suos decantat carmine læto
In cœlis festos complaudens ore triumphos:
Prosperitas ANNAM tenet & dulcissima vita.
Nunc, MARTINE, feros in plausum verte dolores,
Vivere nec dubites & gratum ducere tempus.
Non obiit, præiit tibi nunc dilecta marita.
Funera quæso, lubens ejus deflenda sequaris,
Donec ad astra sequi jubeat te summus JOVA.

Auditores primæ Classis.